

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 24. aug. 2014

Kirkedag: 10.s.e.Trin/B

Tekst: Matt 11,16-24

Salmer:

SK: 749 * 331 * 192 * 369 * 752,4

LL: 749 * 447 * 331 * 369 * 752,4

Der er godt nok ikke meget opmuntring at komme efter i dagens ord fra Jesus. Jeg skal da ellers lige love for, at han svinger pisken over sine tilhørere. Ligegyldigheden er til at tage og føle på og så tyk, at man kan skære sig igennem den. Totalt døde for hans ord og Gudsrigets tilsynekomst er menneskenes børn. Det er totalt ligegyldigt, hvad han gør, så vender de sig afvisende bort. Spilles der op til dans, så gider de ikke tage del i glæden. Synges der klagesange, så gider de ikke tage del i sorgen. Hvis han havde hoppet på tungen rundt om byens brønd, så ville de garanteret bare have sagt: At han gider. De kunne ikke begejstres, og de kunne ikke forarges.

Og det er jo så ikke helt rigtigt. Tilhørerne har sandelig godt både set og hørt, og de har deres meninger om det sete og hørte. De har gjort sig deres tanker. Som mennesker i almindelighed ved de jo godt, hvad der er det rigtige. Det skal andre sandelig ikke komme og fortælle dem. De har deres. De har deres tro, deres moral, deres meninger, og den kan jo være lige så god som andres, og i hvert tilfælde så har de lov at have den.

Og de har godt både hørt og set Johannes Døber. Ham, der skulle gå i forvejen for Jesus og berede folket til, at efter ham kom Messias, den Salvede, løfternes opfyldelse. Johannes, som havde fået et ganske særligt kald og valgte at udleve dette på en ganske særlig måde, hvilket blandt andet betød, at han afviste

mad og drikke. Det vil sige, han tog afstand fra den almindelige modus for dette. Han spiste og drak spartansk og kun nødvendigt. Han proppede sig ikke med alskens lækkerier eller fyldte sig med sprut og alkohol. Det var ikke fordi han specielt var imod det; men han var imod det for sit eget vedkommende. Og man så ham. Man lyttede til ham og hans budskab. Man hørte ham tordne imod hykleri og vantro. Og man forargedes over og trak på skuldrene af ham. Han måtte jo være besat. Han må jo være fanatisk, når han hverken æder eller drikker. Ham kan vi da ikke tage alvorligt.

Og så kom han, Messias, løfternes opfyldelse. Guds enbårne Søn. Jesus. Så trådte han ind på verdensscenen. Trådte frem med en helt anden levevis end ellers set hos sådanne mænd som ham. Jesus blev betragtet som en rabbi, i hvert tilfælde af nogle. Han optrådte som en lærer, helt på lige fod med andre lærere. Men der var alligevel noget anderledes ved ham, end de ellers var vant til hos deres skriftlærde, deres præster og andre religiøse og lærde mænd. Der var noget anderledes ved hans budskab. Der var noget anderledes ved hans krav til mennesker. Der var noget anderledes ved det, der blev vægtet højest i livet. Og der var noget anderledes ved hele hans fremtræden.

Han mængede sig med folket, nogle gange endda med pøblen. Han satte sig hos manden på bænken eller i rendestenen. Han standsede hos kvinden på gadehjørnet. Han gæstede den fremmede og foragtede. Han tog børnene i favn. Han var også at finde i de fines huse. Han gik ind alle steder. Var ikke for fin for de fattige; men han var for fattig for de fine. Når de søgte hans selskab eller bød ham indenfor, var det som regel for at få et godt omdømme eller gøre sig til på hans bekostning. Og som byens spidsborgere, udviser man da gerne lidt nedladende overbærenhed og interesse, hvis det kan gavne ens egen anseelse og prestige. Så Jesus blev budt indenfor hos de fine.

Selv bød han de mindre fine indenfor. Og overalt spiste og drak han. Altså totalt Johannes Døbers modstykke. Ham, som de var så forargede over. I Jesus var modstykket. Han var det modsatte af, hvad de kritiserede Johannes for. Ja, han var frådser og dranker, var hvad man så sagde om Jesus. Og han er ven med de usleste mennesker. Ja, så er dét galt. Det er godt nok ikke nemt at stille menneskenes børn tilpas.

Som regel vil vi både-og, og vi tager anstød, når det så er enten-eller. Og det er jo ikke muligt både at være afholdende og en drukkenbolt. Det er ikke muligt både at nøjes med klidboller og vand og æde sig en pukkel til i overdådigt smørrebrød. Vi kan ikke både-og. Og vi vil ikke enten-eller.

Det ville de heller ikke dengang. Jesus raser over de byer, der har set hans gerninger og undere, at de ikke har taget det til sig og omvendt sig fra deres ugudelighed til tro. Og Jesus lægger sig virkelig ud med sin samtid. Sodoma, denne storby, gennemsyret af ugudelighed og vantro, af amoralsk levevis og egoistisk ondskab af værste skuffe. Denne voldens og ondskabens by, hvor kun den værste overlevede. Den by, der gik til grunde i sin egen galde, hvis den by havde fået lov at opleve Jesu fremtræden og forkyndelse, ja så havde den stået endnu. Den ville have taget Jesus til sig og omvendt sig til tro på Gud Herren, som Jesus gav et så fantastisk nyt og anderledes billede af, end de selv havde. Men, som det gik Sodoma, ja, det skal gå de byer endnu værre, som har haft muligheden for at se og høre og tro Jesus, men afviste ham. Afviste ham i deres forstokkede, forløgne og forkvaklede ligegyldighed og bedrevidende dobbeltmoral, afviste ham i deres vantro og ugudelighed. Der skal ikke være ende på deres lidelser. De fik frelsens mulighed, men de forkastede den. De ville både-og, og fortabes i enten-eller.

Den problematik der her rejses er også kendt langt tilbage i historien. I GT's profetiske dage, var det præcis det samme, når profeterne kom med nyt fra Gud. I troen og livet ville mennesker både-og, men enten-eller blev deres undergang. Og den problematik kendes også i vore dage. I troen og livet vil vi både-og, og vi knækker nakken på et enten-eller. Også vore dage kender til ligegyldighed overfor kirkens budskab om Jesus. Også vore dage kender til, at mennesker afviser og vælter sig rundt i ugudelighed og vantro, og slet ikke kan forstå, at når de har valgt frelsen fra, så er de netop uden for frelsen. Også vore dage kender til, at mennesker har meninger og deres egen tro, og den skal kirken ikke komme og røre ved eller sætte spørgsmålstegn ved, for den har jeg lov at have og den kan jo være lige så god som kirkens.

Det ene, er fuldstændig rigtig. Den enkelte har lov at have sin egen tro. Det andet kan meget ofte være forkert. Den enkeltes egen tro er ikke altid lige så god som kirkens. Det afgørende for mange menneskers tro i dag er netop, at vi vil et både-og. Vi vil både have dansemusik og sørgemarch, vi vil både have mådehold og tilbageholdenhed/afholdenhed og fråds og overflod. Vi vil både have Gudsriget med Jesus og os selv med os. Det kan kun gå galt. Og kæden hopper fuldstændig af, hvis vi så står op og siger, at vores både-og er kristendom. Det er det ikke. Det er vores tro, og den er ikke nødvendigvis kristendom.

For kristendom er et enten-eller – i denne sammenhæng. Der er også sider af kristendommen, hvor vi må tale om både-og, men ikke i denne sammenhæng. Det afgørende er helt på linie med situationen i dagens bibeltekst: hvordan forholder vi os til Jesus og det Gudsrige, han kommer med? Derfor er det saliggørende ikke, at jeg har min tro; men at jeg har min tro på Jesus.

Hele denne problematik finder vi også, når vi som kirke skuer indad. For som kirke falder vi let for fristelsen til at spille op til dans, hvis det er det, vi tror mennesker vil, eller vi spiller sørgemusik, hvis vi tror det er det. Vi prøver at aflure stemningen, og så forsøger vi at finde den rigtige tone og slå an på den for at fange lidt interesse og engagement. Og stor bliver frustrationen jo så, når vi så alligevel ser ligegyldigheden blive så tyk, at vi kan skære i den.

Men ligegyldighedens reaktion er egentlig ganske naturlig, hvis kirken vil og prøver at ville, hvad mennesker vil. For så ender kirken med også at ville både-og, og derved fornægter den sit enten-eller. Så bliver kirken bare en røst ud i verden, og den kan ikke bruges til ret meget andet end larm og som en mening blandt mange, og det er egentlig ret ligegyldigt, hvad der siges. Og det folk, der også helst vil, hvad de selv vil, kan faktisk ikke bruge kirken til noget som helst, for det er jo bare en ritualisering af mit eget både-og. Og i den sammenhæng kommer det tydeligt frem, at det falder sammen, når det møder sit enten-eller. Hvis ikke folket og kirken vil Guds enten-eller, så har de ikke noget at sige hinanden, og både-og bliver begge endeligt, fortabelse. Vi kan ikke forpligte mennesker på kirkens enten-eller; men vi bør kunne forvente, at kirken er forpligtet på sin Herres enten-eller. Holder vi fast i det og forholder os til det og tager del i dansen og sørgemarchen, da vil vi se, at han som kom med Gudsriget er Guds-Sønnen. Da vil det gå os tåleligt på dommens dag. Da skal vi ikke lægge ryg til Jesu harme og forbitrelse; men kan tage del i hans glæde i troen på Guds Frelse.

Vi må enten vende os i tro til Jesus, eller vende os bort fra ham i vantro. Vi kan ikke både-og. Der er ikke både frelse og fortabelse i Jesus. Der er enten-eller.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen